

Ἄρχ. 5 γράφοντα βρομύλος τὸ ἐπίθ. κατάγεται ἐξ ἀρχαίων χρόνων.

Βρωμιάρις 1, δ 1δ.

βρωμῶ κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καππ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) βρουμῶ βόρ. ιδιῶμ. βρωμοῦ Τσακων. βρουμοῦ Λυκ. (Λιβύσσ.) Τσακων. ἰβρουμοῦ Λυκ. (Λιβύσσ.) βουνομῶ Σαμοθρ. βρωμάω σύννηθ. βρουμάον βόρ. ιδιῶμ. βρωμίζω σύννηθ. καὶ Ἀπουλ. Καππ. Πόντ. (Κερασ.) βρουμίζον βόρ. ιδιῶμ. ἐβρωμίζω Πελοπν. (Μάν.) βρωνίζον Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὗς. βρωμα (ἦ). Κατὰ ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 27 (1915) Λεξικογρ. Ἄρχ. 4 κέξ. 51 κέξ. εἶναι τὸ μεταγν. βρομῶ = κροτῶ, παταγῶ. Ὁ τύπ. βρωμίζω καὶ μεσὸς μαρτυρεῖ ἢ μετοχ. βρωμισμένος παρὰ Μαχαιρ. 1, 574 (ἐκδ. RDawkins). Περί τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ τύπ. πβ. ΓΧατζιδ. MNE 1, 272. Οἱ τύπ. ἰβρουμοῦ καὶ ἐβρωμίζω διὰ τὸν ἀόρ. ἐβρώμησα.

Α) Ἀμτβ. **Ι)** Ἐκπέμπω δυσσομίαν, ὅζω κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καππ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: Βρωμᾷ τὸ στόμα του. Βρωμοῦν τὰ χνότα του. Βρωμᾷ κρᾶσι - κρεμμύδι - σκόρδα κττ. Βρωμᾷ τὸ κρέας - τὸ ψάρι κττ. Βρωμισμένο κρέας - ψάρι κττ. κοιν. Ἐβρώμεσαν τὰ ποδάρι' τ' Χαλδ. Βρωμᾷ τ' ἀπάν' αὐτ' (τὸ σῶμα του) αὐτόθ. Ἀπὸ ἔντεν τὸν κοῦε ἐβρωμέτσε ὁ κόσμος (ἀπ' αὐτὸ τὸ σκυλλί ἐβρώμησε ὁ κόσμος) Τσακων. || Φρ. Βρωμαίε ὁ κόσμος - ὁ τόπος ἀπὸ τὸ δεῖνα πρᾶμα (ἐπὶ ἀφθονίας πράγματός τινος). Βρωμαίε μπαρούτι ἢ παλαμύδα (ἐπὶ προφανοῦς κινδύνου. Περί τῶν φρ. ιδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Λεξικογρ. Δελτ. Ἀκαδ. Ἀθην. 5 (1950) 11). Ἐδῶ βρωμαίε μπαρούτι (ἐδῶ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος, διότι ὑπάρχουν τὰ πρὸς ἄμυναν ὅπλα). Ὅλα τοῦ βρωμᾶνε (ἐπὶ ἰδιοτρόπου εἰς οὐδὲν ἀρεσκομένους). Τὸ ἕνα τοῦ βρωμαίε καὶ τ' ἄλλο τοῦ μυρίζε (συνών. τῇ προσηγουμένῃ) κοιν. Μηδὲ βρωμεῖ μηδὲ μυρίζε (ἐπὶ πράγματος μετρίας ἀξίας) Κρήτ. Ἐβρώμησε (ἔγινε βαρετὸς διὰ τὴν νωθρότητα καὶ ἀργίαν του) Μεγίστ. || Παροιμ. Τὸ ψάρι ἀπὸ τὸ κεφάλι βρωμαίε (ὅταν ὁ ἀρχηγὸς οἰκογενείας ἢ ὁμάδος ἀνθρώπων εἶναι διεφθαρμένος, θὰ γίνουν ὅμοιοι καὶ οἱ ἄλλοι) κοιν. Ὅπου περπατεῖ μυρίζε κι ὅπου κάθεται βρωμαίε (ὅποιος ταξιδεύει μανθάνει πολλὰ πράγματα) Πελοπν. (Βούρβουρ.) Βρωμῆς δὲ βρωμᾶς, δάχτυλο, δικό μου εἶσαι (ὅτι δὲν δύναται κανεὶς ν' ἀπαρνηθῇ κακὸν συγγενῇ του) αὐτόθ. Συνων. ἀναδίνω **Β** 3. Καὶ μετβ. κάμνω τι ν' ἀναδίδῃ δυσάρεστον ὁσμὴν Θράκ. (Μέτρ.): Ἐκαμε τ' δρωταπριζὰ τέτοιο κρύο ποῦ ψόφησε τὸ γαιδούρ' τὸ πονηρὸ κι ὥς τὸ βράδ' ἔκαμε τέτοια ζέστα ποῦ τὸ βρώμ'σε (ἐκ παραμυθ.) **ΙΙ)** Κάθημαι ἢ κατακλίνομαι Πόντ. (Κερασ.): Βρωμα κά! (πεπαισμένως πρὸς παιδίον ἀνήσυχον κατὰ τὸ πέσκα κά = πέσε κάτω, ἦτοι κατακλίθητι).

Β) Μετβ. **1)** Πληρῶ δυσσομίας κοιν. καὶ Τσακων.: Τὸν βρώμησε τὸν τόπο - τὸ σπίτι κττ. κοιν. **2)** Λερώνω, ρυπαίνω κοιν.: Ἦρθαν καὶ μᾶς βρώμισαν τὸ σπίτι μὲ τοῖς λάσπες. Συνών. ἀποβροτίζω **1**, ἀφανίζω **3**, λερώνω.

Γ) Μετοχ. **1)** Ἀκάθαρτος, ρυπαρὸς κοιν.: Παροιμ. φρ. Νὰ πάν οἱ βρωμισμένοι, νὰ ῥτουν οἱ μυρισμένοι (ἐπὶ τῶν ἀποδημούντων πρὸς εὐρεσιν ἐργασίας, οἱ ὅποιοι ἀναχωροῦν ρυπαροὶ καὶ ἐπανερχονται καλοενδεδυμένοι) Καππ. (Σινασσ.) || Ἄσμ

Βρὲ κάτ-τε, βρὲ βρωμόκατ-τε, βρὲ γαῖμα βρωμισμένον, ποῦ κάθεσαι μέσ' ὅς τοῖς γωνιῆς σὰν τὸν ἀγιασμένον Κύπρ. **2)** Μιαρός, αἰσχρὸς, μυσαρὸς Κρήτ. Κύπρ. κ. ἄ.: Ἄσμ.

Σκύβει καλὰ ὅς τὸ μάγουλο τ' ἀφρᾶτο σὰν τὸ μῆλο, τὰ βρωμισμένα χεῖλη του ἀκκούμπησε μὲ χτύπο Κρήτ. **3)** Ἀμαρτωλὸς Νάξ. (Δαμαρ.): Νὰ ἡσυχάσῃ ἡ βρωμισμένη μου ψυχὴ!

Πβ. βρωμέζω, βρωμεύω, βρωμωζένω, βρωμωκοπῶ, βρωμωλογῶ, βρωμωμυρίζω, βρωμώνω, βρωμωσκανῶ.

βρωμωζένω πολλαχ. βρωμωζέου Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Ἐκ τῶν ρ. βρωμῶ καὶ ζένω.

1) Βρωμῶ, ὅζω καθ' ὑπερβολὴν σύννηθ.: Βρωμωζέουν τὰ πόδια του. Βρωμώζεξε ὁ τόπος. Καὶ μετβ. κάμνω τι νὰ βρωμᾷ, πληρῶ δυσσομίας σύννηθ.: Τὴν ἄφησε καὶ μᾶς βρωμώζεξε τὸν τόπο (ἐνν. τὴν πορδὴν). **2)** Καταλαμβάνομαι ἀπὸ νωθρότητα καὶ ὀκνηρίαν Εὐβ. (Αὐλωνάρ.): Βρωμωζέει τσαὶ δὲ δάει ὅς τῇ δουλειᾷ.

βρωμωκόπημα τό, Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βρωμωκοπῶ.

Μεγάλῃ δυσωδία: Δὲ δορῶ νὰ σταθῶ ἀπὸ τὸ βρωμωκόπημα.

βρωμωκοπῶ σύννηθ. βρωμωκοπάω σύννηθ. βρουμουκουπῶ βόρ. ιδιῶμ. βρουμουκουπάω βόρ. ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ ρ. βρωμῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - κοπῶ, περὶ ἧς ιδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 246.

1) Ὅζω καθ' ὑπερβολὴν: Βρωμωκοποῦν τὰ πόδια του ποῦ δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν πλησιάσῃ. Βρωμωκοπᾷ τὸ σπίτι. Οὐ δεῖνα βρουμουκουπάει πατόκουρφα Ἦπ. **2)** Καθιστῶ τι βρωμερόν, ἀκάθαρτον σύννηθ.: Τὰ γουρούνια μᾶς βρωμωκόπησαν τὸν κόσμο.

Πβ. βρωμῶ.

βρωμωλογῶ πολλαχ. βρωμωλογάω πολλαχ. βρωμωλοῶ Ἀνδρ. Κύπρ. κ. ἄ. βρουμουλονογῶ πολλαχ. βορ. ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ ρ. βρωμῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - λογῶ, περὶ ἧς ιδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 247 κέξ.

Βρωμωκοπῶ **1**, δ ιδ.: Βρωμωλογάει τὸ σπίτι. Βρωμωλόγησε ὁ κόσμος πολλαχ. Ἐποφύσησέν μας ἕναν πόρτον τὸ ἐβρωμωλοήσαμεν Κύπρ. || Παροιμ.

Ὁ μάντις ρῆας ἂν γινῇ, | πάλι μαντεῖες βρωμωλοεῖ Κύπρ.

βρωμώνω Σίφν.

Ἐκ τοῦ οὗς. βρωμα ἢ βρωμος.

Λερώνω, ρυπαίνω.

βρωμωσκανῶ Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.)

Ἐκ τῶν ρ. βρωμῶ καὶ σκανῶ παρὰ τὸ σκανίζω. Παρέχω βαρεῖαν καὶ δυσάρεστον ὁσμὴν.

βρωσι ἢ, Κεφαλλ. Κρήτ. (Σέλιν. κ. ἄ.) Κύθηρ. Πελοπν. (Καρδαμ.)—Λεξ. Περίδ. Ἐλευθερουδ. Πρω.Δημητρ. βρωσ' Θράκ. (Αἶν.) φρωσι Εὐβ. (Κουρ.) Πελοπν. (Κίτ. Μάν. Ξηροχώρ.) φρωσ' Εὐβ. (Ἀκρ. Μετόχ. Στρόπον. κ. ἄ.) Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὗς. βρωσις.

1) Τροφὴ Κεφαλλ. Κρήτ.: Δόξα νὰ ᾗχῃ ὁ Θεὸς ἀπ' εὐλογᾷ τῇ βρωσι (ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπιτραπεζίου φράσεως «ὁ Θεὸς εὐλόγησον τὴν βρωσιν καὶ τὴν πόσιν τῶν δούλων σου») Κρήτ. || Ἄσμ.

Εὐλόγησον τῇ βρωσι καὶ τὴν πόσι,

νὰ ᾗχαμε κ' ἐμεῖς καμπόση

(ὁ πρῶτος στίχος ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς γλώσσης) Κεφαλλ.

